

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Krajčoviča a sudcov JUDr. Libora Duľu a JUDr. Martina Bargela na neverejnom zasadnutí v Bratislave 19. mája 2015 v trestnej veci obvineného **J. H.**, pre zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 a iné Tr. zák., o sťažnosti obvineného J. H. proti uzneseniu Špecializovaného trestného súdu v Pezinku z 30. apríla 2015, sp. zn. PK-1T 12/2015 takto

r o z h o d o l :

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. sťažnosť obvineného J. H. **sa z a m i e t a.**

O d ô v o d n e n i e

Špecializovaný trestný súd v Pezinku uznesením z 30. apríla 2015, sp. zn. PK – 1T 12/2015 rozhodol podľa § 72 ods. 1 písm. e/ Tr. por., § 79 ods. 2 Tr. por. s poukazom na § 238 ods. 3 Tr. por. o ponechaní obvineného J. H. vo väzbe.

Svoje rozhodnutie odôvodnil nasledovne: “Formálne podmienky ďalšieho trvania väzby sú u obvineného splnené. Pri posudzovaní materiálnych podmienok ďalšieho trvania väzby v konaní pred súdom sa súd opieral o skutočnosti uvedené v obžalobe pri ich porovnaní z predloženým spisovým materiálom. Ďalej vychádzal z pôvodných rozhodnutí sudcov pre prípravné konanie, keď rozhodovali o vzatí obvineného do väzby, resp. o jeho ďalšom ponechaní vo väzbe a predĺžení väzby. Súd si v celom rozsahu osvojil závery z uznesení Najvyššieho súdu SR, ktorými bola obvinenému predĺžená väzba do 21. 05. 2015. Tiež možno konštatovať, že aj po týchto rozhodnutiach orgány činné v trestnom konaní vo vyšetrovaní postupovali plynulo a bez neodôvodnených priet'ahov, čo v konečnom dôsledku viedlo k podaniu obžaloby v zákonnej lehote. Súd pred rozhodovaním o väzbe chcel vykonať výsluch obvineného J. H.. Ten však využil svoje právo nevypovedať. Aj napriek tejto skutočnosti súd dospel k záveru, že J. H. je aj naďalej dôvodne podozrivý zo spáchania trestnej činnosti, ktorá sa mu kladie v obžalobe za vinu. Na základe vyššie

uvedených úvah súd ponechal obvineného vo väzbe. Samostatná žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu, resp. jej nahradenie, podaná nebola. Po zvážení všetkých uvádzaných okolností, súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia, lebo dôvody väzby tak, ako boli ustálené pri predchádzajúcom rozhodovaní súdov, sa nezmenili.“

Proti tomuto uzneseniu podal riadne a včas sťažnosť obvinený J. H. prostredníctvom svojho obhajcu. V sťažnosti poukázal na rozhodovaciu prax Ústavného súdu Slovenskej republiky, podľa ktorej je nutné rozlišovať dva druhy prostriedkov nahradzujúcich väzbu, a to na jednej strane prostriedky, ktorých obmedzujúce preventívne pôsobenie vyplýva z existencie rizika nemateriálnej (napr. sľub obvineného) alebo materiálnej (napr. peňažná záruka) ujmy pre obvineného v prípade, ak by sám naplnil konanie, v ktorom sa mu malo väzbou zabrániť alebo nedodržel uložené obmedzenia. Na druhej strane rozlišuje prostriedky nahradzujúce väzbu, u ktorých sa predpokladá len sprostredkované obmedzujúce pôsobenie na obvineného, keďže obvinenému nehrozí žiadna bezprostredná ujma v prípade naplnenia väzobného dôvodu alebo nedodržania obmedzení. Takáto materiálna (napr. pri peňažnej záruke) alebo nemateriálna (pri záruke dôveryhodnej osoby) ujma naopak hrozí tretej osobe a (aj) jej odvrátenie má byť pre ňu motiváciou, aby vplývala na obvineného v jeho konaní. Vzhľadom na materiálnu alebo nemateriálnu ujmu, ktorá v týchto prípadoch hrozí buď obvinenému alebo inej osobe je logické, že nahradenie väzby týmito prostriedkami si vyžaduje ich prejav vôle a v niektorých prípadoch (§ 81 ods. 1 štvrtá veta Tr. por.) aj súhlas obvineného. Nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka je však iným druhom preventívneho (zabezpečovacieho) opatrenia. V tomto prípade nejde o pravú „záruku“, keďže obvinený tu nie je motivovaný k sebaobmedzovaniu hrozbou dodatočnej materiálnej či nemateriálnej ujmy seba samého alebo iných osôb. Ďalej uviedol, že podľa názoru Ústavného súdu Slovenskej republiky z citovaných ustanovení vyplýva práve to, že dohľad probačného a mediačného úradníka nie je vôbec viazaný na výslovný návrh, resp. prejav vôle zo strany či už obvineného alebo daného úradníka. To zodpovedá aj právnej úprave – žiadne ustanovenia Trestného poriadku totiž neustanovuje, že by bolo povinnosťou obvineného alebo inej osoby výslovne navrhnúť tento prostriedok nahradenia väzby. Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze, sp. zn. II. ÚS 67/2013 uvádza, že súd alebo sudca pre prípravné konanie rozhodujúci o väzbe je oprávnený (a vzhľadom na preferenciu osobnej slobody vyplývajúcej z článku 5 ods. 1 Dohovoru) aj povinný skúmať, či účel väzby nemožno rovnako dobre dosiahnuť ponechaním alebo prepustením obvineného na slobodu za súčasného dozoru probačného a mediačného úradníka, a to aj v prípade, že takýto návrh nebol výslovne uplatnený. Opačný výklad ustanovenia § 80 ods. 1 písm. c/ Tr. por. nemožno

považovať za ústavne súladný. Podľa obvineného predmetný nedostatok napadnutého uznesenia nie je možné napraviť postupom podľa § 194 ods. 3 Tr. por., t.j. bez zrušenia uznesenia súdu prvého stupňa, keďže chyba nespočíva len v absencii výroku, ale vo vysporiadaní sa s predmetnou náhradou väzby. Nesplnenie formálnych požiadaviek kladených na rozhodnutia o ďalšom trvaní väzby je samo o sebe dostatočné na to, aby bolo konštatované porušenie článku 5 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (rozhodnutie ESĽP o sťažnosti č.20251/04 zo 4. novembra 2008 vo veci Janulis v. Poľsko). Obvinený v sťažnosti uviedol, že pokiaľ ide o skúmanie jednej z materiálnych podmienok väzby - pretrvávania dôvodnosti podozrenia, tak práve podanie obžaloby je spravidla momentom, ktorý bez vykonania dokazovania pred senátom Špecializovaného trestného súdu možno hodnotiť ako okolnosť potvrdzujúcu trvanie podozrenia. Obvinený je však presvedčený, že obžaloba bola podaná napriek porušeniu jeho základných práv pri úkone § 208 Tr. por., keď mu bola predložená v podstatnom rozsahu iba kópia spisu, časti spisu boli nesprávne číslované a vyšetrovatelka po skončení úkonu podľa § 208 Tr. por. vykonala zmeny v spise bez toho, aby mu novým úkonom podľa § 208 Tr. por. umožnila sa s nimi oboznámiť. Napriek nemožnosti zo strany Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zmeniť fakt prijatia obžaloby je presvedčený, že obžaloba mala byť odmietnutá podľa § 244 ods. 1 písm. h) Tr. por. a nemalo byť rozhodnuté o jeho ponechaní vo väzbe podľa § 238 ods. 3 Tr. por. S poukazom na uvedenú argumentáciu obvinený v sťažnosti navrhol, aby Najvyšší súd po oboznámení sa zo spisovým materiálom, podľa § 194 ods. 1 písm. b/ Tr. por. pre nesprávnosť výroku a pre porušenie ustanovení o konaní, ktoré uzneseniu predchádzalo, konkrétne § 2 ods. 2, § 34 ods. 4, § 80 ods. 1 písm. c/, § 176 ods. 2 Tr. por. zrušil uznesenie špecializovaného trestného súdu z 30. apríla 2015, sp. zn. PK – 1T/12/2015 o jeho ponechaní vo väzbe a vec vrátil prvostupňovému súdu na nové konanie a rozhodnutie.“

Najvyšší súd na podklade podanej sťažnosti preskúmal v zmysle § 192 ods. 1 Tr. por. správnosť výroku napadnutého uznesenia ako i konanie, ktoré mu predchádzalo a zistil, že sťažnosť obvineného nie je dôvodná.

Z predloženého spisového materiálu vyplýva, že Špecializovaný trestný súd doposiaľ rozhodoval o väzbe obvinený J. H. nasledovne:

- uznesením z 24. októbra 2013 (**č.l. 1036 až 1041**) rozhodol o vzatí obvineného do väzby z dôvodov § 71 ods. 1 pís. b/, c/ Tr. por. s tým, že lehota väzby začala plynúť

21. októbra 2013. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 25. novembra 2013 (č.l. 1046- 1050) zamietol sťažnosť obvineného proti uzneseniu o vzatí do väzby ako nedôvodnú,

- uznesením z 10. apríla 2013 (**č.l. 1066 až 1070**) zamietol žiadosť obvineného J. H. o prepustenie z väzby na slobodu. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 28. apríla 2014 (č.l. 1071- 1074) zamietol sťažnosť obvineného proti označenému uzneseniu ako nedôvodnú,

- uznesením zo 7. mája 2014 (**č.l. 1098 až 1103**) rozhodol o predĺžení lehoty väzby obvinenému do 21. novembra 2014. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 15. mája 2014 (č.l. 1104- 1109) zamietol sťažnosť obvineného proti uzneseniu o predĺžení lehoty väzby ako nedôvodnú,

- uznesením z 18. júla 2014 (**č.l. 1131 až 1137**) zamietol žiadosť obvineného J. H. o prepustenie z väzby na slobodu. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 12. augusta 2014 (č.l. 1138- 1140) zamietol sťažnosť obvineného proti označenému uzneseniu ako nedôvodnú,

- uznesením zo 6. novembra 2014 (**č.l. 1174 až 1180**) rozhodol o predĺžení lehoty väzby do 21. mája 2015. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 12. novembra 2014 (č.l. 1181- 1184) zamietol sťažnosť obvineného ako nedôvodnú a zároveň rozhodol o nenahradení väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka.

- uznesením z 11. februára 2015 (**č.l. 1216 až 1221**) zamietol žiadosť obvineného o prepustenie z väzby na slobodu. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo 16. marca 2015 (č.l. 1221c - 1221j) zamietol sťažnosť obvineného proti označenému uzneseniu ako nedôvodnú.

Dňa 17. apríla 2015 podal prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry **obžalobu** na obvineného J. H. za spáchanie v bode 1/ zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 196 Tr. zák., v bode 2/ trestného činu vraždy spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 219 ods. 1, ods. 2 písm. b/, c/, h/ Tr. zák. č. 140/61 Zb. v znení zákona č. 183/1999 Z.z. formou účasťníctva podľa § 10 ods. 1 písm. c/ Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 183/1999 Z.z., v bode 3/ pre trestný čin vraždy podľa spolupáchateľstvom z časti dokonanej a z časti v štádiu pokusu podľa § 9 ods. 2 § 8 ods. 1

k § 219 ods. 1, ods. 2 písm. a/, b/, j/ Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 171/2003 Z.z. formou účasti podľa § 10 ods. 1 písm. c/ Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 171/2003 Z.z. a v bode 4/ za zločin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 1, ods. 2, ods. 5 písm. a/, b/ Tr. zák. s poukazom na § 141 písm. a/ Tr. zák. v súbehu s obzvlášť závažným zločinom nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 295 ods. 1 písm. a/, b/, ods. 4 písm. a/, ods. 5 písm. a/ Tr. zák. s poukazom na § 141 písm. a/ Tr. zák. pre skutky podrobne rozvedené vo výrokovej časti obžaloby.

Po podaní obžaloby špecializovaný trestný súd uznesením z 30. apríla 2015, sp. zn. PK-1T 12/2015 (č.l. 6790-6802) rozhodol o ponechaní obvineného J. H. vo väzbe.

Z uvedeného prehľadu vyplýva, že o väzbe obvineného J. H. bolo doposiaľ rozhodované priebežne, plynulo a urýchlene v súlade s § 2 ods. 6 Tr. por., článkom 17 ods. 1, ods. 2, ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky a článkom 5 ods. 1 písm. c/, ods. 3, ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Námietku obvineného, že Špecializovaný trestný súd pochybil, keď nerozhodol aj podľa § 80 ods. 1 písm. c/ Tr. por. o nahradení, resp. nenahradení väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka považuje najvyšší súd za čiastočne opodstatnenú. Argumenty obhajoby v podanej sťažnosti opreté o Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. II ÚS 67/13 z 5. júna 2013, týkajúce sa potreby rozhodnúť o nahradení, resp. nenahradení väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka pri rozhodovaní o väzbe sú dôležité i zaujímavé, nezodpovedajú však obsahu vyššie označeného nálezu.

Z Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. II ÚS 67/2013 z 5. júna 2013, okrem už v sťažnosti uvedených záverov, vyplýva i nasledovné:

- z ustanovenia čl. 5 ods. 3 Dohovoru vyplýva pre národné súdy povinnosť **odôvodniť** prečo nepovažujú alternatívy k väzbe za použiteľné. Nedostatok takéhoto **odôvodnenia** môže predstavovať porušenie čl. 5 ods. 3 Dohovoru,

- súd resp. sudca pre prípravné konanie rozhodujúci o väzbe je oprávnený (a vzhľadom na preferenciu osobnej slobody vyplývajúcu z čl. 5 ods. 1 Dohovoru) aj povinný **skúmať**, či účel väzby nemožno rovnako dobre dosiahnuť ponechaním alebo prepustením obvineného

na slobodu za súčasného dohľadu probačného a mediačného úradníka, a to aj v prípade, že takýto návrh nebol výslovne uplatnený,

- otázkou je, do akej miery sa úvahy súdu, resp. sudcu pre prípravné konanie majú odraziť v **odôvodnení** uznesenia. Pri jej riešení je potrebné vychádzať z toho, že spôsob a miera zaobrerania sa týmito otázkami v uznesení závisí od spôsobu a obsahu procesných návrhov obvineného, jeho obhajcu, resp. ich argumentácie,

- súd resp. sudca pre prípravné konanie je povinný najmä **odôvodniť** či a do akej miery ponechanie obvineného na slobode (so zohľadnením účinkov dohľadu probačného a mediačného úradníka a prípadnom uložení primeraných povinností a obmedzení podľa § 82 Tr. por.) zvyšuje riziko naplnenia konania.

Ústavný súd Slovenskej republiky v Náleze sp. zn. IV. ÚS 346/08 zo 16. decembra 2008 uviedol, že príslušný súd je povinný zaoberať sa a rozhodnúť o **návrhu** na nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka

Z uvedeného možno vyvodit' a zovšeobecniť nasledovné:

Ak bol podaný návrh na nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka súd resp. sudca pre prípravné konanie je vždy povinný o takomto návrhu rozhodnúť samostatným výrokom (IV. ÚS 346/2008). Ak takýto návrh nebol podaný súd resp. sudca pre prípravné konanie je, s ohľadom na povahu dohľadom probačného a mediačného úradníka, vždy povinný zaoberať sa možnosťou nahradenia väzby týmto procesným prostriedkom a v prípade negatívneho záveru svoje stanovisko vysvetliť v odôvodnení uznesenia (II. ÚS 67/2013).

Je potrebné súhlasiť s obhajobou v tom, že Špecializovaný trestný súd sa pri rozhodovaní o ponechaní obvineného J. H. nezaoberal možnosťou nahradenia väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka, pretože odôvodnenie napadnutého uznesenia nerieši túto otázku. Rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu a jeden celok, preto možno vytýkaný nedostatok napraviť prieskumnou a rozhodovacou činnosťou najvyššieho súdu, ktorý nižšie vysvetlí prečo nezistil podmienky na nahradenie väzby u obvineného J. H. dohľadom probačného a mediačného úradníka.

Na pozitívne rozhodnutie o nahradení väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka musia byť splnené podmienky uvedené v § 80 ods. 1 písm. c) a ods. 2 Tr. por.

Podľa § 80 ods. 1 písm. c/ Tr. por. ak je daný dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) alebo c) môže súd a v prípravnom konaní sudca pre prípravné konanie ponechať obvineného na slobode alebo prepustiť ho na slobodu, ak

c) s ohľadom na **osobu** obvineného a **povahu** prejednávaneho prípadu možno účel väzby dosiahnuť dohľadom probačného a mediačného úradníka nad obvineným alebo odovzdaním dohľadu nad obvineným do iného členského štátu Európskej únie podľa osobitného predpisu.

Podľa § 80 ods. 2 tretia veta Tr. por. ak je obvinený stíhaný pre obzvlášť závažný zločin, je daný dôvod väzby podľa § 71 ods. 2 písm. a) až c) alebo e), alebo obvinený bol vzatý do väzby podľa odseku 3 alebo podľa § 81 ods. 4, možno záruku alebo sľub prijať alebo uložiť dohľad, len ak to odôvodňujú **výnimočné okolnosti prípadu**.

Hoci doslovné znenie Trestného poriadku nepripúšťa nahradenie väzby procesnými prostriedkami uvedenými v ustanovení § 80 ods. 1 Tr. por. a § 81 ods. 1 Tr. por., v prípade ak je u obvineného zistený a ustálený dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) Tr. por. – tzv. kolúzna väzba, v rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (napr. sp. zn. I. ÚS 100/2004, I. ÚS 230/2004) a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (R 57/2005) sa pripustila možnosť nahradenia väzby aj vo vzťahu k dôvodom tzv. kolúznej väzby, a to s poukazom na ustanovenie článku 5 ods. 3 druhá veta Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a článku 17 ods. 1, ods. 2 a ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky. Preto rozhodovanie o nahradení väzby označenými procesnými prostriedkami aj v prípade, ak ide o tzv. kolúznu väzbu, je v súlade s rozhodovacou činnosťou ústavného súdu i najvyššieho súdu.

Najvyšší súd pri úvahách či možno väzbu obvineného J. H. nahradiť dohľadom probačného a mediačného úradníka dospel k negatívnemu záveru.

Menovaný je stíhaný za obzvlášť závažnú trestnú činnosť vykazujúcu znaky „mafianskych“ praktík. Závažnosť, rozsah a spoločenská škodlivosť protiprávnej činnosti, pre ktorú je stíhaný, ako **povaha** prejednávaneho prípadu neumožňuje najvyššiemu súdu vysloviť, že nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka a následné

prepustenie obvineného na slobodu, by bolo dostatočné na to, aby bol naplnený účel väzby. Zo spisového materiálu vyplýva, že obvinený J. H. mal mať v zločineckej skupine výnimočné, nadradené a špeciálne utajené postavenie ako jeden z najbližších ľudí „šéfovi“, a to nielen ako jeho dôverník ale i ako pobočník starajúci sa o také záležitosti, o ktorých ďalší členovia nemali vedomosť. Niektorí členovia zločineckej skupiny dokonca nemali vedomosť ani o jeho existencii. **Osoba** obvineného teda tiež nedáva záruku, že nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka by mohlo splniť účel väzby.

Podmienenie použitia procesných prostriedkov nahradenia väzby podľa § 80 ods. 1 písm. a/, b/, c/ Tr. por. a § 81 ods. 1 Tr. por. **výnimočnými okolnosťami prípadu** v zmysle § 80 ods. 2 a § 81 ods. 1 druhá veta Tr. por. upresňuje Článok 5 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd na účely postupov vnútroštátnych orgánov pri rozhodovaní o väzbe tak, že zohľadňuje nielen závažnosť skutku, pre ktorý sa vedie trestné stíhanie (obzvlášť závažný zločin), ale aj správanie sa obvineného, ktorý nerešpektuje dobrodenie vo forme predchádzajúceho ponechania na slobode na základe už použitých prostriedkov nahradenia väzby (§ 80 ods. 3, § 81 ods. 4 Tr. por.), alebo dokonca opätovne vyvolá existenciu dôvodov väzby po tom, čo bol z väzby prepustený (opätovná väzba), Výnimočná okolnosť prípadu sa posudzuje z hľadiska pomerov páchatel'a a podstatných okolností prípadu.

So zreteľom na vyššie uvedené najvyšší súd konštatuje, že ani osoba obvineného a ani povaha prejednávaného prípadu nedávajú dostatočnú záruku na to, aby účel väzby mohol byť dosiahnutý dohľadom probačného a mediačného úradníka. Najvyšší súd navyše nezistil existenciu žiadnej výnimočnej okolnosti prípadu (§ 80 ods. 2 tretia veta Tr. por.) na pozitívne rozhodnutie o nahradení väzby týmto procesným prostriedkom.

Najvyšší súd napravil pochybenie Špecializovaného trestného súdu v Pezinku sám týmto rozhodnutím.

Pokiaľ ide o materiálne podmienky väzby, ktorými sú **dôvodnosť** (opodstatnenosť) trestného stíhania a **existencia niektorého z dôvodov väzby**, najvyšší súd konštatuje, že i v súčasnom štádiu konania sú naplnené do takej miery, aby odôvodňovali ďalšie pretrvávanie väzby.

Skončením vyšetrovania a podaním obžaloby sa dôvodnosť trestného stíhania neoslabila, ale práve naopak. Najvyšší súd vychádzajúc z predloženého spisového materiálu nemá v súčasnom štádiu konania dôvod spochybňovať kvalitu ani rozsah vykonaných procesných úkonov, ktoré preukazujú podozrenie na spáchanie trestných činov uvedených v obžalobe. Dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b/, c/ Tr. por. ustálené u obvineného J. H. súdom už pri jeho vzatí do väzby, podaním obžaloby nezanikli a ani sa neoslabil, pričom i v predpokladane nastávajúcom súdnom konaní hrozí obava, že obvinený by mohol obdobným, ale i iným spôsobom ako bolo zničenie dôležitého telefónu, mariť objasnenie skutočností závažných pre trestné stíhanie. Aj v súčasnom štádiu konania hrozí obava, že by mohol pokračovať v trestnej činnosti, čo vyplýva najmä zo skutočnosti, že trestný čin mal podľa obžaloby páchať minimálne od roku 1997, a to až do okamihu, kedy bol vzatý do väzby, t.j. do 21. októbra 2013.

K námietke obvineného v podanej sťažnosti týkajúcej sa okolnosti, že mu nebol pri preštudovaní spisu predložený kompletný originálny spis, sa vyčerpávajúcim spôsobom vyjadril už prokurátor v rámci postupu podľa § 210 Tr. por. na č.l. 6664-6665. Najvyšší súd považuje postup prokurátora za zákonný a adekvátny spôsob vybavenia takejto námietky a zároveň ako podklad pre ďalší postup súdu podľa § 243 Tr. por.

Pokiaľ obvinený v sťažnosti namietal, že odôvodnenie uznesenia Špecializovaného trestného súdu v Pezinku je nedostatočné a v dôsledku toho rozporné s ustanovením § 176 ods. 2 Tr. por. a § 72 ods. 2 Tr. por. tu je na mieste uviesť, že súdne rozhodnutie má byť odôvodnené tak, aby bolo stručné, prehľadné, zrozumiteľné a presvedčivé. Odôvodnenie má obsahovať také argumenty, ktoré sú významné pre rozhodnutie a ktoré sú rozhodné pre komplexné odôvodnenie výroku rozhodnutia. V dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu. Z rozhodnutia Špecializovaného trestného súdu i tohto rozhodnutia najvyššieho súdu možno, podľa názoru najvyššieho súdu, zrozumiteľne vyvodit' prečo a z akých dôvodov bolo rozhodnuté o ponechaní obvineného J. H. vo väzbe. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia stavu veci a ak sa neriadi jej výkladom všeobecných záväzných právnych predpisov (III. ÚS 339/08, II.ÚS 197/07, II.ÚS 78/05, IV.ÚS 252/04).

Najvyšší súd v rámci prieskumu podľa § 192 ods. 1 Tr. por. tiež zistil, že uznesenie Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, sp. zn. PK-1T 12/2015, z 30. apríla 2015 obsahuje nesprávne poučenie o možnosti podať sťažnosť v lehote do troch dní od oznámenia uznesenia a že v konaní na neverejnom zasadnutí nebolo vyhlásené uznesenie zaznamenané do zápisnice v plnom znení spolu s odôvodnením a poučením. Uvedené pochybenia Špecializovaného trestného súdu však nemali na práva obvineného žiadny negatívny dopad, pretože obvinený J. H. podal sťažnosť ihneď do zápisnice o neverejnom zasadnutí (čl. 6785) a mal dostatok času od doručenia písomného vyhotovenia uznesenia sťažnosť odôvodniť.

K vyššie uvedenému najvyšší súd poznamenáva. **Rozhodnutie súdu o väzbe** podľa § 238 ods. 3 Tr. por. (o ponechaní obvineného vo väzbe) je rozhodnutím podľa § 76 ods. 3 Tr. por.

Podľa § 76 ods. 3 Tr. por. súd alebo sudca pre prípravné konanie **rozhodne o väzbe** (aj o ponechaní obvineného vo väzbe podľa § 238 ods. 3 Tr. por.) alebo o návrhu prokurátora na predĺženie lehoty väzby v prípravnom konaní tak, aby v prípade podania sťažnosti proti rozhodnutiu mohol byť spis predložený nadriadenému súdu najneskôr päť pracovných dní pred uplynutím lehoty, ktorá by bola lehotou väzby v prípravnom konaní alebo pred uplynutím lehoty väzby v prípravnom konaní; nadriadený súd rozhodne do uplynutia lehoty, ktorá by bola lehotou väzby v prípravnom konaní alebo lehoty, ktorá sa má predĺžiť, inak predseda senátu nadriadeného súdu prepustí obvineného z väzby na slobodu písomným príkazom, ktorý musí byť primerane odôvodnený.

Podľa § 72 ods. 3 Tr. por. ak v prípravnom konaní sudca pre prípravné konanie nevyhoví návrhu prokurátora vziať obvineného do väzby, rozhodne o nevzatí do väzby uznesením, **ktoré v plnom znení s odôvodnením a poučením uvedie v zápisnici o úkone; to platí aj pre rozhodnutie o väzbe, ak súd alebo sudca pre prípravné konanie rozhoduje podľa § 76 ods. 3 alebo 4.**

Podľa § 83 ods. 3 Tr. por. proti uzneseniu o nevzatí do väzby alebo uzneseniu o prepustení zatknutého obvineného na slobodu **môže prokurátor podať sťažnosť len ihneď po vyhlásení uznesenia; to platí aj pre podanie sťažnosti obvineným, obhajcom mladistvého obvineného alebo prokurátorom proti rozhodnutiu o väzbe, ak súd alebo**

sudca pre prípravné konanie rozhodoval podľa § 76 ods. 3 alebo 4, ustanovenie § 186 ods. 2 sa v tomto prípade nepoužije.

Z vyššie uvedeného potom vyplýva nasledovný záver a do budúca je potrebné v obdobných prípadoch i takto postupovať.

Pri rozhodovaní o ponechaní obvineného vo väzbe podľa § 238 ods. 3 Tr. por. postupuje samosudca podľa § 72 ods. 2 Tr. por. a senát podľa § 302 ods. 2 Tr. por. a § 304 ods. 2 Tr. por. V upovedomení o úkone je potrebné obvineného, obhajcu a prokurátora poučiť o tom, že „proti uzneseniu, ktoré bude v rámci úkonu predpokladane vyhlásené bude možné podať sťažnosť len ihneď po vyhlásení uznesenia a o možnosti zúčastniť sa aspoň vyhlásenia uznesenia“ (II.ÚS 116/2011). Do zápisnice o úkone treba uznesenie zaznamenať v plnom znení s odôvodnením a poučením (§ 72 ods. 3 veta za bodkočiarkou Tr. por.). V poučení uznesenia musí byť uvedené, že sťažnosť je možné podať len ihneď po vyhlásení uznesenia (§ 83 ods. 2 veta za bodkočiarkou Tr. por.), pretože rozhodnutie o ponechaní obvineného vo väzbe je rozhodnutím podľa § 76 ods. 3 Tr. por.

Na podklade týchto úvah najvyšší súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej tomto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná.

V Bratislave 19. mája 2015

JUDr. Peter K r a j č o v i č , v. r.
predseda senátu

Vyhotovil: JUDr. Martin Bargerl

Za správnosť vyhotovenia: Mgr. Libuša Jánošíková